

Arrest

nr. 117 479 van 23 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazakse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 september 2013 tot weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MARCHAL verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 29 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 107 103 van 23 juli 2013 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 9 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die bij arrest nr. 112 293 van 21 oktober 2012 het beroep verwerpt.

Op 22 augustus 2013 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 25 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"A., F.

Nationaal nummer: (...)

CG nummer: (...)

DVZ nummer: (...)

Asielaanvraag: 22/08/2013

Overdracht CGVS: 11/09/2013

A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U vroeg op 06/04/2010 samen met uw nicht T.S. (O.v. ...) asiel aan in België. Op 29/03/2013 nam het CGVS terzake een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vervolgens door de RW bevestigd. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 22/08/2013 samen met uw nicht voor de tweede keer asiel aan in België. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw nicht werden aangehaald.

Uw nicht verklaart het volgende:

"U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U vroeg op 06/04/2010 samen met uw neef F. A. (O. V. ...) asiel aan in België. Op 29/03/2013 nam het CGVS terzake een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd vervolgens door de RVV bevestigd. U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 22/08/2013 samen met uw neef voor de tweede keer asiel aan in België. U verklaart dat u nog steeds gezocht wordt door de Kazachse autoriteiten. U heeft via uw moeder vernomen dat er oproepingsbrieven van de politie op uw naam zijn toegekomen. Ook de ouders van uw neef ontvingen dergelijke politieconvocaties. Ter ondersteuning hiervan leggen u en uw neef elk een fax van een convocatie voor op jullie naam. Uw neef haalt verder aan dat jullie bij terugkeer naar Kazachstan ook problemen zullen krijgen met de autoriteiten als ze weet hebben van jullie asielaanvraag in een ander land."

B. Motivering

U baseert uw tweede asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw nicht T. S. (O.v. ...). In het kader van de door haar ingediende tweede asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw nicht hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in haar beslissing:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd.

Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u en uw neef afleggen [jullie werden opgeroepen door de politie] en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u en uw neef in het kader van jullie vorige aanvraag hebben uiteengezet [omwille van jullie activisme voor de Oeigoerse zaak werden jullie gevisieerd door de Kazachse autoriteiten], moet worden beklemtoond dat jullie vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingen betwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u en uw neef naar aanleiding van uw huidige aanvraag bijkomende verklaringen aanhalen die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u en uw neef aanbrengen [een convocatie op jullie naam] ter ondersteuning van de motieven die jullie naar aanleiding van jullie vorige asielaanvraag hebben uiteengezet, moet worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen dat u en uw neef slechts in bezit zijn van een fax van deze convocaties zodat sowieso de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan worden en bijgevolg de bewijswaarde ervan op ernstige wijze beperkt.

Wat de verklaring van uw neef betreft (2de AA neef DVZ pt. 18) dat jullie bij terugkeer naar Kazachstan problemen zullen krijgen met de autoriteiten als ze weet hebben van jullie asielaanvraag in een ander land, dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit een louter blote bewering is. Bovendien heeft Cedoca, de researchdienst van het CGVS, onderzoeksdaden verricht naar het eventuele risico van vervolging door de Kazachse autoriteiten tegen hun burgers bij terugkeer naar Kazachstan na een asielaanvraag in het buitenland. De door Cedoca geraadpleegde diverse rapporten over de situatie van de mensenrechten in Kazachstan, waaronder die van Amnesty International, Human Rights Watch en de US State Department (deze laatste bevat een hoofdstuk over de vrijheid van verkeer en een sub-hoofdstuk over emigratie en repatriëring), maken nergens melding van het bestaan van wettelijke bepalingen of vervolging van Kazachse burgers die asiel hebben aangevraagd in het buitenland. Ook de door Cedoca gecontacteerde Kazachse NGO ('Kazakhstan International Bureau for Human Rights and Rule of Law') bevestigt dat er in Kazachstan geen wet bestaat die het aanvragen van asiel in het buitenland bestraft. Deze NGO kent geen enkel geval waarbij personen problemen hebben ondervonden na een asielaanvraag in het buitenland. Als voorbeeld wordt verwezen naar opposanten aan wie in Frankrijk het Vluchtelingenstatuut werd geweigerd en die zonder problemen terugkeerden naar Kazachstan. Er wordt hier evenwel aan toegevoegd dat niet volledig kan uitgesloten worden dat mensen met een specifiek profiel van opposant tegen de Kazachse autoriteiten, bij terugkeer kunnen worden lastig gevallen. Gelet op deze genuanceerde informatie, en aangezien er in het kader van jullie eerste asielaanvraag werd gesteld dat u en uw neef geen dergelijk bijzonder profiel bezitten noch dat jullie zulk profiel zou worden toegeschreven, én er werd gesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie vervolgingsfeiten, dient er te worden besloten dat jullie loutere vrees om als uitgeprocedeerde asielzoekers terug te keren naar Kazachstan, niet volstaat om te oordelen dat dit de kans aanzienlijk groter maakt dat u en uw neef voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet."

Op 3 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad gekend onder het rolnummer 139 128.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2 Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 *“aangaande de motivatie van de administratieve akten”*, van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Na het citeren van de motieven in de beslissing zet verzoeker ter adstruering van het middel het volgende uiteen:

“Aangezien de verzoeker zijn asielaanvraag aan het asielaanvraag van zijn nicht bindt;

Dat vanaf dit ogenblik de verzoekmotieven tegen de beslissing genomen ten overstaande van S. T., aan identiek zijn aan deze door de verzoeker aangehaald en de volgende zijn:

« 1. Aangezien de tegenpartij de toepassing doet van het artikel 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980, om de aanvraag tot asiel van de verzoekster niet in consideratie te nemen:

Dat dit artikel bepaalt dat: "Na ontvangst van de asielaanvraag door de Minister of zijn afgevaardigde verwezen op basis van het artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in prioriteit of nieuwe elementen te voorschijn komen, of voorgesteld zijn door de verzoeker, die op veelbetekenende wijze de mogelijkheid opdat hij erkend zou worden als vluchteling in de zin van het artikel 48/3 of tot de subsidiaire bescherming in de zin van het artikel 48/4. Bij afwezigheid van deze elementen, neemt de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging. In het tegenovergesteld geval, of indien de vreemdeling voordien het onderwerp geweest is van een beslissing van weigering genomen in toepassing van de artikelen 52, §2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en §4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris generaal een beslissing van in overweging name van de asielaanvraag. De in alinea 1 bedoelde beslissing moet binnen een termijn van 8 werkdagen genomen worden, tzt alle dagen met uitzondering van zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, nadat de Minister of zijn afgevaardigde de asielaanvraag overgemaakt heeft".

Dat de verzoekster beschouwt dat er een schending is van het voornoemd artikel;

Dat ze beschouwt dat de tegenpartij deze nieuwe elementen niet in overweging genomen heeft en ze niet correct geanalyseerd heeft;

2. Aangezien dat de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat: "Artikel 2: De administratieve akten van de administratieve overheden bedoeld in artikel 1 het voorwerp moeten zijn van een formele motivatie.

Artikel 3: De geëiste motivatie bestaat in de aanduiding, in de akte, de consideratie in rechte en in feite de grondslag dienende tot de beslissing.

Ze moet adequaat zijn".

Aangezien dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is, indien het niet formeel gemotiveerd is of indien het geen pertinente grondmotieven inhoud die vast en aanneembaar zijn;

Dat inderdaad, de tegenpartij verzuimd heeft formeel de beslissing te motiveren gezien de persoonlijke situatie van de verzoekster;

Dat bij gevolg, de inadequate motivatie van de omstreden beslissing bestanddeel is van de schending van een fundamenteel en beslissend recht is van de Europese Conventie van de rechten van de mens aan de welke de tegenpartij niettemin meer dan gebonden is als Staat. Ze is zelfs de eerste die betroffen is door deze disposities;

Aangezien het artikel 149 van de Belgische Grondwet zoals het artikel 39/65 van de Wet 15 december 1980 aangaande de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de

vreemdelingen, de jurisdictie die aanhangig gemaakt is door de verzoekster van een verhaal de verplichting oplegt de beslissing te motiveren;

Dat volgens de constante rechtsgeleerdheid van uw Raad, deze verplichting van motivatie dat zich aan de Raad van Vreemdelingenbetwistingen oplegt impliceert dat ze de middelen en argumenten die door de verzoeker aangehaald zijn tegemoet gaan, tenminste als ze deze verwerpen;

Dat deze motivatie de onderworpen en de Raad van State moet toelaten, aanhangig gemaakt door een beroep in cassatie, te controleren dat de Raad van Vreemdelingenbetwistingen de elementen van het dossier heeft onderzocht en effectief aan de argumenten dat hem voorgelegd werden geantwoord heeft;

3. Aangezien dat de verzoekster nieuwe elementen geproduceerd heeft in de zin van het artikel 39/76 § 1, ten 3de, alinea 2, de welke stelt: "Zijn nieuwe elementen in de zin van de huidige schikking, deze betreffende feiten of situaties die zich voorgedaan hebben na de laatste fase van de administratieve procedure gedurende de welke zij geleverd konden worden alsmede alle nieuwe elementen en/of eventuele bewijzen of elementen die de feiten of ingeroepen redenen ondersteunen gedurende de administratieve behandeling";

Dat de door de verzoekster aangebrachte elementen betrekking hebben op feiten of situaties die zich voorgedaan hebben na de eerste fase van de administratieve procedure gedurende de welke ze geleverd konden worden;

Dat de verzoekster dus voldoende demonstreert dat ze deze elementen niet kon inroepen in een voorafgaande fase van de administratieve procedure;

Dat anderzijds de tweede conditie van ontvankelijkheid, te weten de conditie volgens de welke deze nieuwe elementen hernomen moeten worden in het aanvankelijk verzoek of, in geval van introductie van een tussenkomstaanvraag, in toepassing van het artikel 39/72, §1, in dit laatste verzoek, ook ontmoet is;

4. Aangezien de verzoekster nieuwe documenten ontvangen heeft;

Dat in casu het om twee politieconvocaties gaat: een op naam van de verzoekster en de andere op naam van de neef van de verzoekster;

Dat de verzoekster ze op 21 augustus 2013 per fax ontvangen heeft;

Dat de tegenpartij beschouwt dat hun overtuigende kracht verzwakt is, zonder echter uit te leggen in wat de authenticiteit van de documenten terug in twijfel zouden gezet worden;

Dat anderzijds het over een element gaat dat zich verbinden met een aanvang van bewijs der feiten door de verzoekster aangevoerd;

Dat deze documenten de initiële feiten bewijzen, aangevoerd ter ondersteuning van haar eerste asielaanvraag ;

Dat de tegenpartij deze nieuwe elementen niet uitlegt waarom ze de gezegden van de verzoekster niet kunnen versterken;

Dat de beslissing geen woord rept over de inhoud van deze elementen;

Dat ze zich tevreden stelt te herinneren dat de eerste asielaanvraag van de verzoekster verworpen werd;

Dat de tegenpartij deze documenten niet correct geanalyseerd heeft ;

Dat ze zich eenvoudig tevreden gesteld heeft deze documenten te verwerpen;

5. Aangezien dat het door artikel 57/6/2 ingesteld mechanisme van de Wet van 15 december 1980 zich verbindt met het mechanisme van het artikel 51/8 ;

Dat men herinnert dat de voorbereidende werken van de Wet herinneren dat het schiftingsmechanisme aan de Vreemdelingendienst vertrouwd door het artikel 51/8 voor doel heeft te strijden tegen alle misbreuken in de procedure om te ontsnappen aan een bevel om het grondgebied te verlaten zonder nieuwe elementen aan te brengen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag van de kandidaat vluchteling;

Dat bijgevolg, een beslissing van niet in overweging name slechts genomen mag worden indien de nieuwe asielaanvraag overeenstemt met de vorige;

Dat anderzijds, van de rechtsgeleerdheid van de Raad van State uitkomt dat geen enkel nieuw element aangebracht mocht worden in het kader van de eerste aanvraag, volgens de welke de in deze eerste aanvraag ontwikkelde feiten bevestigd waren, wel degelijk een nieuw element in de zin van het artikel 51/8 vormen;

Dat de Raad van State zich in volgende termen uitgedrukt heeft: "Beschouwend dat het artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 te interpreteren in wat het de Minister of zijn afgevaardigde toelaat de geleverde elementen te appreciëren ter ondersteuning van een nieuwe asielaanvraag in functie van de Conventie van Genève ttz. dat deze asielaanvraag niet in beschouwing genomen zou worden omdat ze gegrond zijn op motieven vreemd aan het asiel of omdat de vreemdeling geen element die wat hem betreft bestaat, betreffende ernstige indicaties van een gegronde angst van vervolging in de zin van de voornoemde Conventie, zou enerzijds impliceren dat het artikel 51/8 de Minister of zijn afgevaardigde dezelfde appreciatie macht zou toevertrouwen als deze dat hij houdt van het artikel 52 § 1, 2 en 7 van de Wet van 15 december 1980, door de vreemdeling van de faculteit te beroven een dringend

verzoekschrift in te dienen bij het Commissariaat generaal, en anderzijds dat de Minister of zijn afgevaardigde tegelijkertijd het nieuw door de vreemdeling aangehaald element in beschouwing zou kunnen nemen en het te verwerpen en tegelijkertijd te beslissen de aanvraag niet in beschouwing te nemen; dat zulks de betekenis van voornoemd artikel 51/8 niet zou kunnen zijn ... " (E.C, arrest nr. 97534 van 6/07/2002, zie eveneens E.C. arrest nr. 88 870 van 11/07/2000, s.c. arrest 94 499 van 3/04/2001);

Dat in casu, indien het juist is dat de verzoekster voorheen een asielaanvraag ingediend heeft, het vals is te pretenderen dat ze geen nieuw element levert, dat er ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde angst van vervolging;

Dat het dan de tegenpartij toekomt na te gaan of de nieuwe elementen van natuur zijn om de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming te steunen;

Dat men moet vaststellen dat de tegenpartij de voorgelegde documenten niet geanalyseerd heeft ;

Dat de verzoekster dan de motivatie van de betwistbare beslissing niet kan begrijpen;

Dat bijgevolg de tegenpartij een duidelijke fout van appreciatie begaan heeft, van de elementen door de verzoeker geproduceerd, ter ondersteuning van de introductie van een tweede asielaanvraag ;

Dat bijgevolg het voornoemd artikel 57/6/2 geschonden is ;

Dat bijgevolg de betwistbare beslissing te niet moet gedaan worden;

Dat uiteindelijk men het geheel van de door de verzoekster geproduceerde elementen dient in acht te nemen;

Dat echter, volgens de verwerende partij, men het tekort aan geloofwaardigheid van het verhaal moet onderlijnen;

Dat de Conventie van Genève geen zekerheid van ernstige schade eist, maar een werkelijk risico van zware schade;

Dat in casu, de verzoeker aantoont dat dit risico bestaat, door het aanbrengen van nieuwe elementen, de welke door de tegenpartij niet in beschouwing genomen werden;

Dat bij gevolgde de betwistbare beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten schendt;"

3.2 De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat artikel 149 van de Grondwet niet toepasselijk is op administratieve beslissingen. (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat het in § 2 bedoelde annulatieberoep open tegen :

1° de in artikel 57/6, eerste lid, 2° bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

2° de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° de in artikel 57/6/2 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

4° de in artikel 57/6/3 bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

5° de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

In casu doet de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet uitspraak als annulatierechter over het beroep ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die genomen is met toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing betreft immers een weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Waar verzoeker artikel 39/76 van de vreemdelingenwet betreft in zijn theoretisch betoog, merkt de Raad op dat voormeld artikel betrekking heeft op het in artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bedoeld contentieux terwijl onderhavige betwisting kadert binnen het toepassingsgebied van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet waarbij de Raad als annulatierechter optreedt.

Verzoeker betoogt dat hij het 'nieuwe document' pas na de laatste fase van de vorige asielaanvraag kon aanbrengen en dat hij dit element bijgevolg niet kon inroepen in een vorige asielaanvraag.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij hierover struikelt. Evenwel kunnen de elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht weliswaar 'nieuw' zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht aan verwerende partij, doch in de beslissing wordt vastgesteld dat er niet wordt aannemelijk gemaakt dat deze 'nieuwe elementen' de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De bewijslast ligt ter zake nochtans bij verzoeker.

Verzoeker begrijpt niet waarom er aan de authenticiteit van de documenten wordt getwijfeld. Hij meent dat het aan de verwerende partij toekomt om na te gaan of de nieuwe elementen zijn aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus kunnen ondersteunen. De Conventie van Genève vereist geen "zekerheid van ernstige schade" maar een "werkelijk risico van zware schade". De documenten zijn niet correct geanalyseerd.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een fax van een politieconvocatie op zijn naam heeft voorgelegd.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij vast dat de verklaring die verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag heeft afgelegd en de politieconvocatie, steunt op elementen die verzoeker reeds naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Dit wordt niet betwist door verzoeker. De asielverklaringen van de vorige asielaanvraag werden ongeloofwaardig geacht door de commissaris-generaal. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 23 juli 2013. Verzoeker ging hiertegen niet in cassatieberoep zodat de beoordeling van het asielrelaas van de vorige asielaanvraag definitief is. De huidige verklaringen die betrekking hebben op de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van de vorige asielprocedure bevatten aldus geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Stukken die er enkel toe strekken de bij een eerdere asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven of om de weigeringsmotieven van een eerdere beslissing te weerleggen, kunnen niet beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209). Naast de vaststelling door verwerende partij dat de verklaringen betrekking hebben op de verklaringen die hij reeds aflegde in het kader van de vorige asielprocedure en de vorige asielaanvraag werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid, stelt verwerende partij bovendien vast dat de politieconvocatie een fax betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en waardoor de bewijswaarde van het voorgelegde stuk gering is. Aangezien de bewijskracht van het voorgelegd stuk beperkt is, maakt het voorgelegd stuk de kans geenszins aanzienlijk groter dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. In de mate dat verzoeker verwerende partij verwijt geen (bewijs)waarde te hechten aan de ingediende convocatie omdat het een fax is waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan, merkt de Raad op dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat de authenticiteit van een kopie niet kan worden nagegaan omdat kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). *In casu* is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat verweerder heeft geoordeeld dat de authenticiteit van een fax (wat ook een kopie is) niet kan worden nagegaan.

Deze overwegingen van de verwerende partij zijn bijgevolg niet kennelijk onredelijk en het is evenmin kennelijk onredelijk of onwettig om stukken die slechts een geringe bewijswaarde hebben en tevens op geen enkele wijze afbreuk doen aan de reeds gedane vaststelling dat verzoekers verklaringen een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid vertoonden, niet te beschouwen als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat zij laatstgenoemde de documenten niet correct heeft geanalyseerd.

Een schending van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN